కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ అంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 20౧౬ http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

బ్రతుకు వెంబడి బంధాలు

కవిత నుంచి చాలారోజులు గడిచినా మెయిల్ లేదూ, మాటా లేదు. ఏమయి ఉంటుందా అనుకున్నాను. ఒక రోజు ఫోన్ వచ్చింది.

'వానాకాలం పొద్దు కవ్వించింది.., చెప్పింది.

'గుడ్'

'కానీ జీవితం చిత్రమైనది.'

'కరెక్ట్'

'చినుకుల్లాగా, చిన్ని కునుకులాగా ఏదీ శాశ్వతం కాదంటుంది'

'ఊ...'

'ప్రస్తుతం హైదరాబాదులో లేను'

'ఏమైంది?'

'బాగా కావలసిన బంధువు చివరిరోజులలో ఉన్నాడు. ఆ రోజులు కలసి వెళ్ళదీస్తున్నాం'

'ఓ . అయామ్ సారీ'

'కవిత వద్దా?'

ఇలాంటి ప్రశ్న ఈ అమ్మాయి అడగలేదెప్పుడూ. వద్దని ఎలా చెబుతాను, కవిత కావాలి. ఏమో, కవితా కావాలి.

'ఎదురు చూస్తున్నదానిని వద్దని చెప్పే వెర్రివాడినైతే కాను'

'కొన్ని..

తామరాకుపై నీటి బొట్టుల్లా నిశ్శబ్దంగా కేవలం..

కొన్ని -

సాయం సంధ్యన వినిపించీ వినిపించకుండా దూరాన సాగే కమ్మని పాటలా....

కొన్ని -

నిశ్శబ్దంలో ప్రక్కనే వుండి పలుమార్లు ఇబ్బంది పెట్టే బల్లి కూతల్లా...

కొన్ని -

ఎక్కడ వున్నా నీకై, నీ కోసమే, నీలోనే మేము అంటూ ప్రాణ నాడిలా...

ఏ బంధమైనపుడు, ఏ రూపాంతరం చెందుతుందో, చెందిందో

విశ్లేషణ అసాధ్యం, అనవసరం..

అన్నిటిని ఆస్వాదించుట అనివార్యం'

ఫోన్ పెట్టేసింది.

కాగితం ముందు కూర్చున్నాను. ఈమె ఆలోచనలు చిత్రంగా చిందులు వేస్తాయి. సర్కస్‌లోని నెట్‌లో గంతులు వేసే కళాకారుల్లా అమాంతం ఒక చోటనుండి మరో చోటుకి ఎగిరిపోతాయి. ఏదో తాత్వికంనుంచి మరేదో ఆధ్యాత్మికం వైపు సాగి ఒక్కసారి గదిలోని 'బల్లికూత' అంటుంది.

నిజానికి కథకి ఇదే 'వీలు'. ఈమె కవితలో ఎక్కువగా ఈ వీలునామానే వెతకటం పరిపాటి అయిపోయింది.

మరోసారి కవిత చదివాను. కవితను చదవగలగటం ఇంకా చేతకాలేదా!

'బ్రతుకు వెంబడి బంధాలు' అని వ్రాసాను.

ఆసుపత్రిలోని ఆ రూము అలవాటైపోయింది. బెడ్ ప్రక్కనే ఓ చువ్వకు ఓ సెలైన్ బాటిల్ నువ్వా నేనా అన్నట్లు నిశ్శబ్దంగా వెక్కిరిస్తోంది. ఎదురుగా ఉన్న కిటికీ తెరవమంటే ఎందుకో తెరవరు. సాయంత్రం ఎవరో వస్తూ ఉంటారు, వెళుతూ ఉంటారు డాక్టర్లు బైటకి వెళ్ళి మాట్లాడుకుంటారు. అవేవో రహస్యాలు, ఎవరికి తెలియవు? ఎందుకో అందరికీ ధన్యవాదాలు చెప్పాలనిపిస్తోంది. అదికూడా సాధ్యంకాదా. చుట్టూతా ఎంత నిశ్శబ్దం కమ్ముకున్నా మనసు గోల పెడుతూనే ఉంటుంది.

బ్లాక్ అండ్ వైట్ ఫోటో ఆల్బమ్ పన్నాలు తిరగేస్తున్నట్లు వార్ధక్యం గతంలోని పుటలను టి.వి సీరియల్‌గా తిప్పుతూనే ఉంది. ఎవడో వస్తాడు. ఆ సెలైన్ బాటిల్‌ను ఎందుకో పరిశీలిస్తాడు. అటు తల తిప్పగానే చెయ్యి చూపిస్తాడు. నా పెదవులు కదిలే ప్రయత్నం చేస్తాయి. వాడు ఎందుకో పళ్ళు ఇకిలిస్తాడు.

'మీరు రెస్ట్ తీసుకోవాలి' అంటాడు.

ఇదేంటి? నేనేమన్నా కష్టపడి దేశాన్ని ఉద్ధరిస్తున్నానా? కళ్ళు మూసుకుంటాను. వాడు వెళ్ళిపోతాడు. ఆ కిటికీ అద్దం వెనుక అది ఏ పక్షి అయి ఉంటుందో తెలియదు, రెండు మూడుసార్లు ముక్కుతో అద్దం మీద కొడుతుంది. కిటికీ తెరవమంటుంది ఆ శబ్దం ఎందుకో నన్ను మరల సమాజంలోకి లాగుతుంది. అది నా గుండె చప్పుడు వినాలనుకుందో ఏమో, ఒకవేళ వినేసిందేమో కూడా. శబ్దం ఆగిపోయాక నాకు తెలుస్తుందా? వీళ్ళకి ఎలాగో తెలుస్తుంది. నాకెందుకు?

'గుడ్..', అన్నాడు డాక్టర్, '.. అన్నీ బాగున్నాయి. పెద్దవారు కదా? అంతకంటే ఏమీలేదు.'

అన్నీ బాగుండటం కూడా ఇబ్బందే నాకు ఈ బాధ అని చెప్పుకునే అవకాశం కూడా లేదు. మూర్తిగారితో తిరుగుతున్నప్పుడు ఓ మాట అనేవాడు.

'సార్, ఏ బాధా లేనప్పుడు మెదడుకి ఆక్సిజన్ సప్లయి తగ్గటం వల్ల మనలాంటి వాళ్ళు ఇబ్బంది పడతారు'

'కరెక్ట్'

'అది ఎప్పుడు తెలుస్తుంది? అని అడగండి'

'ఎప్పుడు తెలుస్తుంది మూర్తిగారూ?'

'మీ గుండె చప్పుడు మీకు చెవిలో వినిపిస్తూ రోజురోజుకీ శబ్దం పెద్దదవుతుంది'

'ఓ . ఆగిపోయే వరకూ వినిపిస్తుందా?'

'అది నాకూ తెలియదు'

ఇద్దరం పార్కులోంచి ఇవతలకి వచ్చేవాళ్ళం.

'శబ్దంతో తీరని బంధం సార్..' చివరగా అనేవాడు 'ఎక్కువగా ఆలోచించకండి. ఆలోచనలకు ఓ శబ్దం ఉంటుంది. అది మరీ చంపుకు తింటుంది.'

ఆయన చివరి రోజుల్లో తరచూ వెళ్ళేవాడిని. మంచం ప్రక్కన ఓ బాల్చీ ఉండేది. దానిమీద ఓ కిటికీలో ఓ వాటర్ ఫిల్టర్ ఉండేది. అందులోంచి టాప్ లీక్ అవటం వలన ఒక్కో చుక్కా నీటిలో పడి శబ్దం చేసేది. ఆ టాప్ గట్టిగా కట్టే ప్రయత్నం చేసాను. వద్దని సైగ చేసాడాయన. ఆ శబ్దం కావాలిట ఆయనకు.

బహుశ ఇదేనేమో నాకూ జరుగుతోంది. ఆ పక్షి వచ్చి ముక్కుతో శబ్దం చేస్తే తప్ప రోజు గడవటంలేదు. మూర్తిగారు ఊరవతల ఇల్లుకట్టుకునే రోజులలో రాత్రి చివరి బస్‌లో ఇద్దరం వెళ్ళేవాళ్ళం. కండక్టర్ 'అంతదూరం వస్తారా. తిరిగి సర్వీస్ లేదు' అనేవాడు. మాకు అక్కరలేదు. మేము వాచ్‌మన్‌గిరి చేయటానికి వెళ్ళేవాళ్ళం. నిర్మానుష్యంగా ఉన్న చోట దిగగానే ఓ కుక్క కాచుకుని ఉండేది. మాతో ఆ నిర్మాణంలో ఉన్న ఇంటిదాకా వచ్చేది. చక్కగా తోక ఆడిస్తూ అది కూర్చుంటే మేము కునుకుపాట్లు పడేవాళ్ళం. నెలరోజుల తరువాత అది ఎందుకో కనిపించలేదు. మూర్తిగారు చిన్నపిల్లాడిలా ఏడ్చాడు. ఇంకా పూర్తికాని ఇంటి ముందు ఈశాన్యంలో కూర్చున్నాడు. సిగరెట్ అవతల పడేది ఓ అగ్గిపుల్లతో గీతగీసాడు.

'సార్, ఈ చోటు నాకు మిగులుతుందా?' అడిగాడు.

'అంత భావుకత్వం వద్దు.' అన్నాను.

'...అన్నివేళ్ళూ ఒకలా ఉండవు, అన్ని వేళలూ ఒకలాగా ఉండవు'

కానీ ఆయన అన్నది నిజమే. ఆ గీత దగ్గరే కట్టిన వరండాలో పడుకున్నాడు. మాట కూడా పడిపోయింది. కళ్ళతో మాట్లాడుతున్నాడు.

చేతిలో ఆ గీతను చూపిస్తూ నవ్వేవాడు. ఆ మధ్య కొద్దిగా ఆరోగ్యం పుంజుకున్నప్పుడు ఓ కాగితం మీద ఏదో వ్రాసి చూపించాడు. నాకు ఏమీ అర్థం కాలేదు. చెయ్యి నెత్తిమీద పెట్టుకున్నాడు. కొద్దిసేపు కళ్ళుమూసుకుని ఓపిక తెచ్చుకుని మరలా వ్రాసాడు. జాగ్రత్తగా చదివాను.

'అది నెలరోజులలో వెళ్ళిపోయింది. నాకు నలభై ఏళ్ళు పట్టింది.'

ఆయనను జాలిగా చూసాను. కళ్ళలో ఏదో మెరుస్తోంది. ఆ తరువాత మూర్తిగారు నాకు కనిపించలేదు. ఎక్కడైనా ఏదైనా టాప్ లీక్ అవుతుంటే కనిపిస్తాడు.. ఆ శబ్దానికీ, ఆయనకూ ఏదో మరి.

'జాగ్రత్తగా చూస్తే తామరాకు మొత్తం దాని మీద ఉన్న నీటి బొట్టులో గోచరిస్తుంది. అది ఒక క్రిస్టల్‌లా మారుతుంది. నీటిబొట్టు ప్రాకదు, తాకదు, జారదు, తిరగబడదు, అరవదు, కరవదు.. కానీ వెళ్ళిపోతుంది' ఆరోజు ఆయన బంధువెవరో చెబుతున్నాడు.

మరల ఆ పిట్ట అద్దాన్ని తడుతోంది. జోలపాట ఓ శబ్దం, నిదుర ఓ నిశ్శబ్దం, మంచిమాట ఓ శబ్దం, మనశ్శాంతి ఓ నిశ్శబ్దం. తాళం ఓ శబ్దం, లయ ఓ శబ్దం, సంగీతం ఓ శబ్దం.. నిబద్ధత ఓ నిశ్శబ్దం.. ఈ పిట్ట చక్కగా కొడుతోంది. పిచ్చుకలా ఉంది. ఎందుకో దీనికి పిచ్చి.

బూజు పట్టిన ఆ కళాసమితిలో బాబురావు ఒక్కడూ తాళం వేసుకుంటూ ఏవో పాటలు వ్రాసుకునేవాడు. అప్పుడప్పుడు అటు వెళ్ళేవాడిని. కంజీరా వాయించేవాడు.

'ఎందుకు బాబూరావూ, ఈ శ్రమ నీకు?' అడిగేవాడ్ని, '...జనాలకి అక్కరలేదా, ఒక్క పైసా రాలదు. ఎవరికోసం? ఇంట్లో కూడా అందరికీ ఇబ్బందే నా మాట విను.'

బాబూరావు దానిని ప్రక్కన పెట్టి చూరు మీద ఓ కన్నం చూపించేవాడు.

'దానిని చూడండి సార్....... ఈ గదంతా చీకటైతే అందులోంచి వచ్చే సూర్యరశ్మి చూసి మరో ప్రపంచం వైపు ఆలోచన సాగించాలి. ఇదే జీవితం. చీకటికిదే నివాళి.. వెలుగుకు ఇదే నమస్కారం.'

పైపెచ్చు ఆ కంజీరా నా చేతిలోకి విసిరేవాడు.

'గరీబోడిదీ నాటకం, గరీబుతోనే నాటకం.'

నేను చిన్నగా తాళం వేసేవాడ్ని. అతను తన్మయత్వంతో పాడేవాడు.

'పరదాలు లేవు సరదాలు లేవు, వరదలా పారే పేదరసం. హాయ్, గరీబోడిదీ నాటకం, గరీబుతోనే నాటకం..

రంగులు లేవు, హంగులు లేవు, కష్టం అయినా ఇష్టం అయినా దిష్టి బొమ్మతో నాటకం..హాయ్'

బాబూరావు గొంతు కూడా మూగబోయింది.

'నా నాటకం అయిపోయింది.., జీర గొంతుతో పలికాడు.

ఎవరో బంధువుల ఇంట్లో ఓ మూల పడుకోపెట్టారు. 'అదిగో ఆనందం, ఇదిగో కష్టం తీరింది అనిపించే సంధిలో, ఓ అద్భుతమైన సంధ్యలోని అందని అనుభూతిలా ఏదో ఆశతో బ్రతికేసానా.?

చేతులు కట్టుకుని కూర్చున్నాను. బాబూరావు సామాన్యమైన కళాకారుడు కాడు. కాకపోతే అతన్ని ఒక్కరైనా అర్థం చేసుకుంటే బ్రతికేసాననుకుంటాను అనేవాడు.

'ఎంత వెలుగైనా ఈ సంధ్య తలుపులోంచి చీకటే. ఎంత చీకటైనా ఓ సంధ్య తెర తీసాక వెలుతురే. నిలకడలేని రెండింటిలోనూ ఏమీలేదు. ఈ తలుపులో శాశ్వతంగా ఉండిపోవటం సాధ్యమా? చెప్పండి!'

ఆలోచించాను. ఆ గదిలో కూర్చోవటం ఇబ్బందిగానే ఉంది. ఇద్దరు కుర్రాళ్ళెవరో గది తలుపు అవతల నుండి వింటున్నారు. అదే పనిగా చూస్తూ నవ్వుకుంటున్నారు.

'అంత దగ్గరకి రాకండి సార్.' బాబూరావు అన్నాడు,

'...నేను మీకు మంచోడినే. నా వ్యాధులకు మీరెవరో తెలియదు'

ఏం మాట్లాడాలో తెలియక అలాగే కూర్చున్నాను. కొద్దిసేపు కళ్ళుమూసుకున్నాడు. ఏమయిందో ఏమో కిటికీలో ఉన్న కంజీరా నావైపు విసిరాడు. కిటికీలోంచి చూస్తే సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడు.

'చాలాసార్లు వద్దన్నారు. అయినా కొత్త నాటకం వేస్తున్నాను.'

'అయ్యో.. అలాక్కాదా..'

'నో.. ఆమడ దూరం అవతల నా పాట మరల వినిపిస్తోంది. మీరు తాళం బాగా వేస్తారు. వెయ్యండి.'

ఏం చెయ్యాలో తెలియలేదు. చిన్నగా తాళం వేసాను.

'ఇది గొప్ప నాటకం..' దగ్గుతూ అన్నాడు '...మృత్యువును సుందరంగా తీర్చిదిద్ది దాని మీదుగా తెర తీసేస్తాను. ఇది గొప్పది సార్, పండుతుంది.'

ఆ మాటలకు ఆశ్చర్యం వేసింది. దగ్గుతూనే కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఎవరూ పాడటంలేదు. కానీ పాట వినవస్తున్నట్లుంది. చీకటి పడిపోయింది.

థెరపిస్ట్ వచ్చి నా శరీరంలో ఎక్కడెక్కడో నొక్కాడు. అక్కడక్కడ నొప్పివున్నా నేను మాట్లాడలేదా.

'ఎలా ఉన్నారు?' అడిగాడు. చిన్నగా తల ఆడించి చిరునవ్వు నవ్వాను. నొప్పితో లావాదేవీ లేని జీవితాలు ఎన్ని? నన్ను కాదు. నొప్పిని ఎలా ఉన్నావని అడగాలి. దానికే నాకు బంధం తెగిపోవస్తోందని అర్థమవుతోంది. అది ఇబ్బంది పడాలి. అదీ బాధగానే ఉంది. సిస్టర్ చేతికి ఏదో కెలికిన కాగితం ఇచ్చి నా నుదుటి మీద చెయ్యిపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. కిటికీ అద్దం దగ్గర పిట్ట శబ్దం చేస్తోంది. ఇక్కడ నొప్పి కలిగినప్పుడు నా మనసు గంతంలోకి వెళ్ళి శబ్దం చేస్తుంది. ఇక్కడ నొప్పి, అక్కడ నొప్పి అన్నప్పుడు కొన్నాళ్ళు చేసారు. మనకే బంధం ఉన్నది అని అక్కడక్కడ నొక్కి వక్కాణించారు. తరువాత వదిలేసారు. నా శరీరం నాకు తోడు. దాని బాధలు నా బంధువులు. తెలియక మూలిగిన మూలుగుళ్ళన్నీ మేజువాణీలు.

కండరాలలోంచి కీళ్ళవరకు జరిగే ప్రయాణంలో నొప్పులు తాళం తప్పినా ఫరవాలేదనుకుని శబ్దం చేస్తూనే ఉన్నాయి. వీటిని విడిచిపెడితే ఎలా? ఇవి లేకపోతే నన్ను కనిపెట్టుకున్న వారు ఏమవ్వాలి? చేతులు బాధపెట్టినా కాళ్ళు పిసికిన వారేమవ్వాలి ఆలోచించాను. కిటికీ అద్దం చోటున ఆ పిట్ట కూర్చున్నట్లు తెలుస్తోంది. కానీ శబ్దం చెయ్యటం లేదు. అద్దం మీద తన ముక్కుతో తాకి కొట్టిన చోటుల్లో చిన్న చిన్న మరకలున్నాయి. అది తన ముక్కును అక్కడికి తెచ్చి మరల వెనక్కి వెళుతోంది. అంతలోనే అది చెక్కిన శిల్పం అది. ఓ సహజమైన చిత్రం. ఓ స్వీయ సృష్టి.

ఎవరో డాక్టర్ వచ్చాడు. కుడి కాలుపైకి ఎత్తి లటుక్కున పడేసాడు. కాటుక పెడుతున్నట్లు కళ్ళను క్రిందకి లాగాడు. సన్నని టార్చ్ పట్టుకుని కళ్ళల్లోకి కాంతిరేఖలను నింపాడు. పెదవి విరిచి చేతులు కట్టుకున్నాడు. నాకూ అతనికీ ఒకే సంశయం ఒకేసారి కలిగినట్లుంది. వాడు ఎందుకు బ్రతికున్నాడా అనే ఆవేదన అతనికి కలిగింది. సిరంజ్ తీసుకుని అందులోకి ఏదో నింపాడు. ఇది ఇంత తేలికగా చెయ్యవచ్చా అన్నట్లు ఆ సిస్టర్ కళ్ళు పెద్దవి చేసింది. నాకే ఇంజక్షన్ ఇస్తాడనుకున్నాను. కానీ సెలైన్ పైపును ఓ చూపు చూసాడు. మళ్ళీ ఎందుకో నన్ను చూసాడు.

'మాష్టారూ, ఇంజక్షన్ తీసుకుంటారా?' అన్నాడు.

చాలాసార్లు ఒక్క విషయం గుర్తుకొస్తూ ఉంటుంది. స్కూల్లో నాకు ప్రైజ్ వచ్చినప్పుడు కూడా పొరపాటుగా నా పేరు బదులు ఇంకొకరి పేరు చదివేవారు. ఏదైనా వ్యాసం గురించి మాట్లాడేటప్పుడు 'ఈయనెవరో పాపం బలే వ్రాసాడు' అనే వారు కానీ నా పేరు సరిగ్గా ఎవరూ పలుకలేదు. ఏదైనా స్వీట్ ఇచ్చేటప్పుడు 'నీకు ఇది పడదేమో' అంటూ అనుమానంగా చూసేవారు.

కాళ్ళతోనే కబేళాకు బేలగా సాగిపోయిన జీవిని. జీవితంలో తొలిసారి ఒకరు తీసుకుంటారా? అని అడిగారు. మనసు ఉరకలేసింది. జేబుదొంగ వొళ్ళంతా మనీ పర్సుకోసం వెతికినట్లు నా శరీరమంతా దేనికోసమో వెతికినట్లు వెతికాడు డాక్టర్. ఓ ఖనిజం దొరికినట్లు మురిసిపోయి సూది పొడిచాడు. ఇది నొప్పా? ఆలోచించాను. సూది ప్లేట్లో పెట్టి చేతులు కడుక్కున్నాడు కుర్ర డాక్టర్. సిస్టర్ ఏదో ఉపగ్రహం లాంచ్ అయినట్లు మొహం నిండా వెలుగులు నింపింది. కాగితం మీద ఏదో వ్రాసి నాకు టాటా చెప్పి ఇద్దరూ వెళ్ళిపోయారు. చిన్నగా నిద్రపట్టింది.

ఆకలి వేసినా పెద్దగా ఎప్పుడూ అడిగేవాడ్ని కాను. ఎక్కడైనా నలుగురూ కలిసే చోటికి వెళ్ళినప్పుడు ఎక్కడినుండో వచ్చేసి అమ్మ "అటు వెళ్ళు, వడ్డిస్తున్నారు " అనేది. ఆవిడకి శబ్దంతో పనిలేదు, శబ్దం గిట్టేదికాదు. ఏదైనా ఇంట్లో కార్యక్రమం ఉంటే చాటుగా ఆవిడ చేతుల మీదుగా ఎన్ని తిని ఉంటానో.. నిశ్శబ్దంగా బాధలు భరించేవారు ఎందుకు లోకానికి లోకువవుతారో లోకేశ్వరుడికే తెలియాలి. కాకపోతే అన్నీ శబ్దాలే. ఆలోచనలన్నీ శబ్దాలే.

'నిన్ను ఎలా పెంచానో తెలుసా?' ముసలాయన అడిగేవాడు. 'అందరూ గుండెలమీద పడుకోబెట్టుకుని పెంచానురా అంటారు. నేను అలా చెయ్యలేదు. గుండె చప్పుళ్ళకు నీ నిదుర చెదురుతుందని కష్టం అనిపించినా కొద్దిగా క్రింద పడుకోపెట్టుకున్నాను..'

పిల్లలు కాళ్ళ బూట్లతో బుల్లి బుల్లి అడుగులు వేస్తుంటే వినిపించిన శబ్దాలు ఇంకా మరువలేదు. వాళ్ళు తెలివిగలవాళ్ళు. కాలంతో కలసి నడిచారు. గడపలు పట్టుకుని నడకలు నేర్పిన మా ముందు నడకలు మార్చిమార్చి నాట్యాలు చేసారు. ఆ శబ్దాలు ఎక్కడో వినిపిస్తున్నాయి.

ఇన్నింటిలో ఒక్క నిశ్శబ్దం అలా మనసును రామబాణంలా ఛేదిస్తుంది. కాళ్ళనొప్పులకు నిద్రపట్టనప్పుడు నా భార్య పాదాల దగ్గర కూర్చుని పిసుకుతూనే నిద్రపోయేది. మెల్లగా లేచి ఆమెను పడుకోపెట్టి నేను హాలులోకి వస్తుంటే వెనుకనుండి వినిపించేది. 'పడుకోండి..'

కిటికీ అద్దం మీద ఆ పిట్టలా పొడుస్తూ ఈసారి ఎందుకో చాలా వేగంగా శబ్ధాలు చేస్తోంది. ఎందుకో అనిపిస్తోంది. ఈ శబ్దాలన్నీ నాలోనివే. ఇన్ని లేకపోతే ఈ లోకానికి నాకూ ఏముందని?

ఆత్మీయులు ఫోన్ చేసేవారు. కష్టకాలంలో కొందరు భుజం మీద చెయ్యిపెట్టేవారు. మనసు బాలేనప్పుడు గమనించి కబుర్లలో శబ్దాలను సృష్టించారు. ఆ కిటికీ నుండి వస్తున్న శబ్దాలకు లయబద్ధంగా అందరూ గుర్తుకొస్తున్నారు. ఎవరు వీరందరూ?

'అదితిర్ద్యాః అది తిరంతరిక్షమ్, అది తిర్మాతాసపితా సపుత్రః..' అంటుంది వేదం. ఈ బంధాలన్నీ కేవలం స్వరూపాలే. పైవాడి సుకృతాలే. మూర్తిగారూ, బాబూరావుగారూ అందరూ అనుభవించి ఆత్మను దర్శించుకున్నారు. కాకపోతే వాళ్ళే ఎందుకు శబ్ధరూపాలలో ప్రతిధ్వనించాలి? కిటికీని చూసాను. అక్కడ పిట్టలేదు. అద్దం మీద ఏవేవో కోరికలున్నాయి. శబ్ధం ఇటు వెనుక, అటుపైనా కూడా దాగి ఉన్న అనంతానితో ఉండే అనుబంధాన్ని ఏర్పరుస్తోంది.

తెల్లవారినట్లుంది. ఇద్దరు కుర్రాళ్ళు ఆ కిటికీ అద్దాన్ని పరిశీలిస్తున్నారు.

'మంచు పడ్డట్లుంది'

'అవును. సూర్యకాంతికి పగిలింది.'

'కానీ ఒరేయ్, కరెక్ట్‌గా ఏదో చెక్కినట్లు గుండ్రంగా ఎలా పగిలింది. ఎవరో కన్నం వేసినట్లుంది'

సిస్టర్ లోపలికి వచ్చింది. ఆ కన్నాన్నీ, నన్నూ పదే పదే చూస్తోంది.

'పాపం... ఈ పెద్దాయన కీటికీ తెరవమనేవారు రోజూ. అందుకేనేమో కన్నం పడింది.'

బైట జనం పోగవుతున్నట్లున్నారు అనంతమైన శబ్ధబ్రహ్మంతో సరైన అనుబంధం ఏర్పడుతున్నట్లుంది.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments